

Arrest

nr. 212 219 van 12 november 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MISSEGHERS *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, K. F. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtun te zijn, en het soennitische geloof te belijden. U kent uw geboortedatum niet maar verklaart 21 jaar oud te zijn. U bent geboren in het dorp Chamyari in de Afghaanse provincie Kunar. U bent nooit naar school geweest maar kreeg les in de madrassa en leerde daar lezen. Verder stond u in voor het verzorgen van de koeien van uw familie. De broers van uw vader zijn reeds lange tijd actief bij de taliban. Uw vader werkte ook samen met hen en het overlijden van uw vader, 12 à 14 jaar geleden valt in dat kader te situeren, volgens uw moeder. Uw broer B. F. (...) (CG-nummer (...)) en OV-nummer (...) werd door uw ooms aan vaderszijde

onder druk gezet om ook de rangen van de taliban te vervoegen. Uw moeder was daar mordicus tegen en met behulp van uw oom aan moederszijde heeft B. (...) Afghanistan verlaten in 2009 en hij reisde naar België, waar hij in 2010 erkend werd als vluchteling. Twee jaar voor uw vertrek is uw andere broer I. (...) verdwenen. Ook hij ging vaak mee met uw ooms aan vaderszijde, die voor de taliban vechten. Uw ooms vertelden dat uw broer is gesneuveld. Jullie weigerden dat aanvankelijk te geloven, maar nu denken jullie dat het toch kan kloppen. Uw moeder vindt daarom dat u met de vrouw van uw broer zou moeten trouwen. Een jaar voor uw vertrek bent u afgestudeerd aan de madrassa. Een van de jongens die samen met u afstudeerde liet korte tijd daarna het leven bij een raketaanval. De mollah van de moskee stelde voor dat u voor hem zou werken als zijn hulpje. Een onderdeel van het takenpakket was dat u eens per week een zak moest vervoeren naar het nabijgelegen dorp Zargaran. Op een noodlottige dag kwam u met de motor ten val en de vracht die u vervoerde smakte tegen de grond. Hoewel u dat expliciet verboden was, keek u toch eens wat er precies in de zak zat en u ontdekte zo dat het om explosieven ging. U besloot de zak met spullen gewoon af te geven en keerde terug naar huis zonder de mollah nog te zien of te spreken. U vertelde uw moeder wat er was gebeurd en besloot niet meer te gaan werken. Na twee dagen riep de mollah u bij zich en vroeg waarom u niet meer naar de moskee kwam. U legde hem uit dat u had gezien wat er in de zak zat, en dat u zich niet wilde inlaten met het transporteren van illegale goederen. U ging naar huis en sprak erover met uw moeder en oom, die besloten dat het veiliger voor u was om bij een vriend van uw oom te gaan logeren. U deed dat en er kwamen inderdaad mensen naar u zoeken de volgende dag. Nog een dag later is de mollah van de moskee gearresteerd. Mensen begonnen u aan te wijzen als de man achter de arrestatie van de mollah. Uw moeder vertelde aan een vriendin, de moeder van de jongen die was overgekomen bij een raketaanval, dat u betrokken was bij het smokkelen van explosieven. Deze vrouw is dat vervolgens gaan aangeven bij de autoriteiten. Omdat de mensen bij wie u de zak explosieven moest leveren nog steeds naar u op zoek waren en het dorp meende dat u de mollah had verklikt en de politie door de klacht wist dat u explosieven had vervoerd, achtte uw oom het te gevaarlijk voor u in Afghanistan. Hij regelde een smokkelaar die u naar Europa zou brengen. U ging via doorreislanden naar België, waar u een jaar later toekwam op 12 oktober 2017. Op 20 oktober 2017 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door jihadistische strijders te worden vermoord.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en twee foto's van toen u afstudeerde aan de madrassa.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond

worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw kennis over de streek waar u beweert heel uw leven te hebben doorgebracht opvallend oppervlakkig is. U noemt weliswaar de namen van twee andere Pashtun-stammen uit de regio (CGVS, p.8), weet dat de Spin Jumat-moskee aan de brug ligt die onder gouverneur Wahidi (2007-2013) is gebouwd (CGVS, p.10,22) en noemt enkele namen van lokale notabelen (CGVS, p.22,23,25). Daarbij valt echter op dat u over de districtschef van Khas Kunar niets meer kan vertellen dan zijn naam (CGVS, p.25). Ook over andere mensen uit uw streek houdt u het zeer vaag: over de malik van uw eigen dorp, toch een vooraanstaand figuur uit de gemeenschap, zegt u niet te weten tot welke stam hij behoort (CGVS, p.8). Dat u geen duidelijk zicht lijkt te hebben over de machtsverhoudingen in uw eigen dorp, waar de meerderheid volgens u Momand zijn, net als u (CGVS, p.8), wekt verwondering. Van Noor Mohammad, die u correct identificeert als een lokale commandant en die volgens berichtgeving zelfs de politiechef van Khas Kunar is (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1), verklaart u ook niets meer te kunnen vertellen over diens reputatie en achtergrond (CGVS, p.22). U houdt het op een algemene ontevredenheid met de autoriteiten in Afghanistan (CGVS, p.22). Van een man van volwassen leeftijd in een onveilig district in Afghanistan mag men nochtans verwachten dat die toch op de hoogte blijft van de toestand en dat die gewaar zou worden of de plaatselijke politiediensten door zijn stam en gemeenschap worden gesteund of gewantrouwd. Dat geldt des te meer daar u verklaart dat de politie was gehuisvest in een basis in uw eigen dorp (CGVS, p.22), waardoor u toch van dichtbij zou hebben kunnen zien hoe goed de lokale politie zich had genesteld in uw eigen gemeenschap. Enkele andere namen die u zijn vernoemd kan u zelfs helemaal niet plaatsen. Samiullah Malangyar, een talibancommandant die in totaal 15 jaar actief was in uw district (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.2), zegt u helemaal niet te kennen (CGVS, p.22) en wanneer u wordt gevraagd naar "Da Mashreqi Mahaz", de naam waaronder zijn groep actief was, zegt u deze naam gehoord te hebben, zonder ook maar enige toelichting te kunnen geven in welke context u dat hoorde (CGVS, p.23). Van Din Mohammad Peelot, de voorzitter van de provinciale raad die onder andere in uw district probeert om de kloof tussen de burger en de overheid te verkleinen (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3), kan u ook niets zeggen, hoewel u eerst nog weifelt of het misschien een parlementair zou kunnen zijn (CGVS, p.21). Dat u lijkt te hengelen naar een bevredigend antwoord is toch merkwaardig als u deze man helemaal niet kent.

Uw kennis over Khas Kunar lijkt ook weinig doorleefd als u zegt dat er af en toe kleine, weinig ernstige overstromingen zijn, iets wat volgens u voor het laatst zo'n 6 jaar geleden is gebeurd (CGVS, p.21). In werkelijkheid is uw district, net als de rest van de provincie Kunar trouwens, in 2015 getroffen door dagenlange overstromingen die behoorlijk wat schade hebben aangericht. De menselijke tol zou allicht nog hoger geweest zijn als de overheid niet tijdig had gewaarschuwd dat mensen dicht bij de oever moesten evacueren (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4). Dat zoiets u volledig ontgaan zou zijn is gezien de schade toch weinig waarschijnlijk. Over reconstructiewerken in de omgeving kan u weinig meer zeggen dan dat er "kanalen en dergelijke" werden aangelegd (CGVS, p.22), maar als er wordt gevraagd naar wat er behalve kanalen nog werd hersteld of gebouwd, geeft u weer een zeer vaag antwoord: "Er werden wel zaken gebouwd maar de namen van die plaatsen weet ik niet." (CGVS, p.22). Ook dat getuigt niet meteen van een terreinkennis die u doorheen de jaren hebt opgebouwd door interactie met dorpsgenoten. Hetzelfde moet worden opgemerkt over uw uitspraak dat er in de buurt geen kliniek is, maar dichterbij het districtscentrum wel (CGVS, p.23). Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het naburige dorp Mangwal/Mangowal een kliniek is (zie de aan het administratieve dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.5). Op de OCHA-kaart is te zien dat dit vlakbij ligt en het is volgens u inderdaad het eerstvolgende dorp als je naar het districtscentrum zou gaan (CGVS, p.8) waardoor het toch vreemd is dat u zegt dat het niet in de buurt ligt. Overigens maken ook mensen uit het dorp Lotaan/Lotan gebruik van deze kliniek. U hebt van dat dorp nog nooit gehoord (CGVS, p.21). Ook de namen van de dorpen Kotlam (CGVS, p.21) en Hussain Qala (CGVS, p.25) lijkt u voor het eerst te horen op het CGVS. Volgens de OCHA-kaart liggen deze dorpen nochtans op luttele kilometers van het uwe. Daar waar uw verklaringen over welke dorpen er tussen het uwe en de rivier liggen, en hoe het water stroomt (CGVS, p.8) verschoond kunnen worden door aan te nemen dat u niet begreep dat de Kunar-rivier werd bedoeld, moet toch worden opgemerkt dat het niet erg plausibel is dat u gevraagd naar dorpen in de bergen de namen noemt van dorpen zoals Kuza Arazi, die vlakbij de rivier liggen, helemaal beneden in de vallei dus (CGVS, p.8). Dat iemand die zijn hele leven doorbracht tussen de rivier en de bergen zich

kennelijk geen beeld kan vormen van hoe het er daar uitziet, is een verdere negatieve indicatie voor uw geloofwaardigheid.

Verder moet over uw geografische kennis nog opgemerkt worden dat u wel degelijk alle omringende districten van de provincie Kunar kan opnoemen (CGVS, p.26) maar opvallend genoeg het district Goshta in Nangarhar, waarmee uw district een lange grens deelt, onvermeld liet.

De verklaringen die u aflegt over het tijdstip van vertrek raken ook kant noch wal. U twijfelt eerst tussen 1395 (=2016-2017 in de westerse kalender) en het jaar 2015, en houdt het dan op de 10e maand van de Afghaanse kalender (CGVS, p.18). Om het u makkelijker te maken wordt gevraagd naar een ankermoment dat u als leerling van een madrassa, een religieuze school, zeker vertrouwd moet zijn: welk islamitisch feest het laatste was dat u samen met uw moeder hebt kunnen vieren voor u het ouderlijke huis moest verlaten. U verklaart dan dat u beide grote feesten hebt doorgebracht onderweg (CGVS, p.18) wat in het licht van uw bewering een jaar lang onderweg te zijn geweest ongetwijfeld klopt. Dat was evenwel niet de vraag die u gesteld was, en wanneer de vraag herhaald wordt, begint u opnieuw jaartallen op te noemen in de Westerse en Afghaanse kalender, om vervolgens te zeggen dat u het niet weet (CGVS, p.18). Gevraagd naar welk seizoen het was toen u het ouderlijk huis hebt verlaten om onder te duiken bij een vriend van uw oom antwoordt u dan weer dat het in de maand saur (=april-mei) was (CGVS, p.19). Als het Commissariaat-generaal u terug probeert te brengen naar de seizoenen wijzigt u nogmaals uw antwoord en zegt u dat de maand jaddi was, en bijgevolg in de zomer (CGVS, p.19). De Afghaanse maand jaddi begint in de Westerse kalender evenwel op 21 december, en is dus geen zomermaand. Het geheel van uw antwoorden op deze vragen wekken sterk de indruk dat u helemaal niet vertrouwd bent met de Afghaanse kalender, wat uw beweerde herkomst verder in twijfel trekt. Dat u uw vertrek niet eens kan situeren aan de hand van culturele referenties doet ook vermoeden dat de door u beweerde gebeurtenissen niet overeenstemmen met de werkelijkheid.

Ook uw profiel als koeienherder moet betwijfeld worden. U werd daarover enkele vragen gesteld en voor iemand die leven lang met koeien omging bleven uw antwoorden ook daar zeer oppervlakkig en weinig doorleefd. Zo bent u gevraagd naar wat er kan misgaan met verse melk; waaraan u bij het melken zou merken dat de melk niet geschikt is voor verkoop. U legt dan uit dat melk na twee dagen slecht wordt als ze niet geconsumeerd of verwerkt wordt (CGVS, p.10). Dat is ongetwijfeld correct maar te wijten aan de bewaaramstandigheden en geen indicatie van een gezondheidsprobleem bij melkvee. Gevraagd naar welke ziektes gevaarlijk zijn koeien, verwijst u naar een dierenarts die komt bij ziekte en zwangerschap, iets waar u naar teruggrijpt als u gevraagd naar concrete elementen (CGVS, p.10). U blijft dan echter heel algemeen verwijzen naar buikpijn, zwangerschap of onvoldoende water drinken (CGVS, p.11). U bevestigt op dat ogenblik overigens ook dat een dierenarts duur is, en dat niet iedereen in het dorp zich dat kan veroorloven (CGVS, p.11). U wijzigt even later uw verklaringen als u wordt gevraagd naar de economische problemen die u bij DVZ hebt aangehaald (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.7). U verklaart dan plots dat de dierenarts maar een habbekrats kost en dat iedereen zich dat kan permitteren (CGVS, p.23). Dat u zo'n uiteenlopende verklaringen aflegt over het dagdagelijkse leven dat u zou hebben geleid in Afghanistan is toch zeer eigenaardig. Overigens zegt u niet te kunnen herinneren dat u iets dergelijks heb gezegd (CGVS, p.23). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen is echter geen afdoende antwoord.

Bij DVZ verklaarde u ook dat u een partner had: u zei daar dat u 5 maanden voor uw vertrek was getrouwd met S. (...), die u bij naam en toenaam vermeldt (DVZ, verklaring DVZ, p.5-6). Op het CGVS verklaart u dan weer niet getrouwd of verloofd te zijn, maar dat uw moeder vindt dat u met de weduwe van uw broer moet trouwen (CGVS, p.12) wat moeilijk in overeenstemming te brengen is met uw eerdere bewering dat uw broer spoorloos verdwenen is (CGVS, p.12). U lijkt vervolgens uw verklaringen te wijzigen en zegt dat uw ooms hebben verteld dat uw broer dood is maar dat u en uw moeder dat niet geloven (CGVS, p.13). Dat u dergelijke uiteenlopende verklaringen aflegt en deze tijdens het gehoor probeert te verzoenen is een verdere negatieve indicatie voor uw geloofwaardigheid.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Khas Kunar gelegen in de provincie Kunar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Khas Kunar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ten overvloede wenst het Commissariaat-generaal nog toe te voegen dat uw verklaringen over de door u beweerde feiten niet aannemelijk zijn. Dat u geen enkele achterdocht koesterde toen u een vracht moest vervoeren waarvan men u op het hart drukte dat u die niet mocht bekijken (CGVS, p.16) is al erg

vreemd gezien de realiteit op het terrein in Afghanistan, waar vaak checkpoints worden opgesteld op de wegen. Bij de eerste de beste controle door de autoriteiten of door de opstandelingen zou u grote risico's lopen in dergelijk geval. Verder verklaart u dat er niemand uw val met de motorfiets had gezien en dat u zonder enige commentaar deze lading hebt overhandigd aan wie dat moest, en dat die niets zeiden over de staat van de verpakking (CGVS, p.16,17). Dat u dus zelf tegen de mollah hebt gezegd dat u wist wat er in de zak zat, en dat dit de reden was dat u niet langer wenste te werken voor hem (CGVS, p.15,17) is wel heel erg onbesuisd. Op die manier zocht u eigenlijk zelf de confrontatie op, terwijl u door te stoppen met werken de situatie onder controle had gebracht. Zoals u het beschrijft werd u helemaal niet onder druk gezet omdat u stopte met uw werk voor de mollah. Gezien de Afgaanse culturele context is het trouwens opvallend dat u gewoon uw rug keerde zonder op het antwoord van de mollah af te wachten (CGVS, p.24). Daarmee toonde u weinig respect voor de mollah van uw moskee, een vooraanstaand persoon in het dorp. Hoewel u nog contact hebt met uw moeder (CGVS, p.14) hebt u geen idee wat er sinds de arrestatie met de mollah zou zijn gebeurd, en of die in de gevangenis zit nu (CGVS, p.25). Dat uw moeder de nood voelde om deze zaak te bespreken met haar vriendin, waarop deze melding heeft gedaan bij de politie (CGVS, p.17), is eveneens een moeilijk te begrijpen indiscretie in deze omstandigheden. U insinueert dat de politie op de hoogte gebracht werd van het feit dat u explosieven smokkelde (CGVS, p.15), maar kennelijk is er na uw vertrek nooit iemand van de politie naar u komen vragen, want daar maakt u helemaal geen melding van (CGVS, p.24-25). Tenslotte moet er ook op gewezen worden dat noch uzelf, noch uw moeder, noch uw oom ooit enige poging hebben ondernomen om eender welke bescherming in te roepen, op formele of informele wijze (CGVS, p.23-24).

De documenten die u neerlegt vermogen niet om de bovenstaande beoordeling om te buigen. Uw taskara is in de eerste plaats een indicatie van uw identiteit, dewelke in deze beslissing niet in twijfel getrokken wordt. Het Commissariaat-generaal wijst er tevens op dat de bewijswaarde van Afgaanse documenten zeer gering is omdat corruptie in dat land vaak voorkomt, en vervalste stukken zelfs na onderzoek door experts niet van de echte te onderscheiden zijn (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie). De foto's die u hebt neergelegd vertonen geen enkel herkenningspunt dat zou toelaten om hen te situeren in de tijd of ruimte. Zij kunnen eender waar en wanneer genomen zijn en bijgevolg van generlei waarde om uw herkomst of eerdere verblijfplaatsen aan te tonen. Verder houden zij geen enkel verband met de door u beweerde feiten.

Volledigheidshalve dient nog te worden toegevoegd dat het feit dat uw broer B. F. (...) (CG-nummer (...) en OV-nummer (...)) in 2010 de Vluchtelingenstatus werd toegekend op geen enkele manier betekent dat u dezelfde status zou moeten worden toegekend. Bij het beoordelen van de nood aan bescherming worden immers altijd de individuele omstandigheden in aanmerking genomen. Aangezien uw broer reeds in 2009 Afghanistan heeft verlaten en u verklaart pas opnieuw van hem gehoord te hebben toen u in Turkije aankwam (CGVS, p.20) kunnen zijn verklaringen ook niet gebruikt worden om te ondersteunen dat u heel uw leven lang in hetzelfde dorp zou hebben gewoond. U hebt dat doorheen uw verklaringen ook niet aannemelijk gemaakt. Dit is nochtans van groot belang voor het inschatten van uw nood aan bescherming. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afgaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 27 april 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er sterke twijfels bestaan aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt. U hebt de kans gekregen om zich daarover te beraden en bleef vervolgens volharden in uw verklaringen (CGVS, p.24 ev.).

Volledigheidshalve kan ook vermeld worden dat u heel wat Facebookvrienden blijkt te hebben uit Jalalabad of die gelinkt zijn aan de aldaar gelegen universiteit van Nangarhar (zie de aan het administratief dossier toegevoegde screenshots, landeninfo nr.11). Gevraagd naar waarom u met hen bevriend bent, of zij met u bevriend willen zijn, schrijft dat toe aan het feit dat u op weg naar België veel mensen hebt leren kennen (CGVS, p.23). In het licht van voorgaande vaststellingen die uw geloofwaardigheid aantasten, dient gewezen te worden op de alternatieve uitleg dat u in werkelijkheid beschikt over een netwerk in die stad dat u probeert te verhullen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A Vluchtelingenverdrag, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een derde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ten gevolge van samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is

bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om de vaststellingen in de bestreden beslissing die geleid hebben tot de conclusie dat verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt heeft daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Khas Kunar gelegen in de provincie Kunar met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Zij beperkt zich slechts tot de bemerking dat zij afkomstig is uit het dorp Chamyari, in de provincie Kunar. Het louter vasthouden aan haar eerdere verklaringen omtrent haar herkomst is evenwel niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft. Desbetreffende vaststellingen en de hieraan verbonden conclusie blijven dan ook onverminderd overeind.

2.2.3.1. Verzoekende partij bemerkt in haar verzoekschrift dat verwerende partij slechts het *“permanente/recente karakter”* van haar verblijf in het dorp Chamyari, in de provincie Kunar in twijfel trekt, doch niet haar afkomst uit dit dorp. Verwijzend naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (bijlagen 7 en 8 van het verzoekschrift), duidt verzoekende partij erop dat *“(w)anneer verweerster niet twijfelt aan de Afghaanse afkomst van verzoeker, noch aan diens nationaliteit, (...) ze nog altijd op gegronde wijze de toepassingsvoorwaarden van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet (dient) te onderzoeken”*.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat, waar verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, de geciteerde rechtspraak geen bindende precedentswaarde heeft, gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij de verzoeker om internationale bescherming op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar – zoals uit onderhavig arrest blijkt – verzoekende partij in gebreke blijft.

De Raad onderstreept dat van verzoekende partij, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Zij dient alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals heden opgenomen in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar asielaanvraag en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van verzoekende partij dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker om internationale bescherming een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en de door haar voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat verzoekende partij niet voldaan heeft aan deze plicht tot medewerking. Immers blijkt uit de vaststellingen van de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele manier *in concreto* weerlegt, dat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij heel haar leven in het dorp Chamyari, in de provincie Kunar heeft gewoond. Zij laat dan ook moedwillig de asielinstanties geheel in het ongewisse over waar zij gedurende de laatste jaren voor haar

komst naar België werkelijk heeft verbleven en biedt geen correct zicht op haar werkelijke achtergrond en leefsituatie.

De Raad bemerkt verder dat in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt dat de werkelijke streek van herkomst van essentieel belang is voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming, aangezien het de streek van feitelijke herkomst is in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade onderzocht zal worden. In de bestreden beslissing wordt tevens de pertinente opmerking gemaakt dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland), waardoor de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst vormen. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

2.2.4. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat zij “*een risicoprofiel als jongeman “of fighting age” (bezit)*” en dat “*een persoon als verzoeker, zelfs los van zijn persoonlijk vluchtrelaas, een groot risico loopt gedwongen te worden gerekruteerd door de taliban*”, waarbij zij in dit verband verwijst naar de *UNHCR Eligibility guidelines* van 30 augustus 2018 (bijlage 25 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat uit deze *UNHCR Eligibility guidelines* blijkt dat het mannen van gevechtleeftijd betreffen uit gebieden waar AGE's (*Anti-Government Elements*) de effectieve controle uitoefenen, uit gebieden waar PGF's (*pro-government forces*), AGE's en/of gewapende groeperingen gelinkt aan ISIS verwickeld zijn in een strijd om controle of uit gebieden waar commandanten van de ALP (*Afghan Local Police*) voldoende macht hebben om leden van de gemeenschap gedwongen te rekruteren waarvan UNHCR stelt dat deze mogelijk nood hebben aan internationale bescherming, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de zaak. De loutere verwijzing naar dit potentieel risicoprofiel volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.5. Inzake de opmerking van verzoekende partij dat het EASO-rapport van juni 2018 personen die terugkeren naar Afghanistan beschouwt als een risicogroep (bijlage 9 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie op geen enkele manier blijkt dat personen die terugkeren naar Afghanistan louter om reden van hun terugkeer/verblijf in het buitenland er worden vervolgd of een reëel risico op ernstige schade lopen. Waar in de informatie melding wordt gemaakt van het potentiële risicoprofiel van personen die als ‘verwesterd’ worden beschouwd, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geenszins *in concreto* aantoont dat zij dermate verwesterd zou zijn dat zij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, noch dat zij omwille van bepaalde opvattingen vervolgd zal worden of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade.

2.2.6. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog onderstreept dat haar broer erkend werd als vluchteling (zie bijlage 3 van het verzoekschrift) en in dit verband – verwijzend naar het “*Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*” (2011) van het UNHCR (bijlage 4 van het verzoekschrift), artikel 23 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (bijlage 5 van het verzoekschrift) en de “*UNHCR Annotated Comments on the EC Council Directive 2004/83/EC of 29 april 2004*” (bijlage 6 van het verzoekschrift) – wijst op het “*beginsel van eenheid van familie*”, bemerkt de Raad dat verzoekende partij zich niet zonder meer kan steunen op de erkenning als vluchteling van haar broer teneinde een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Immers dient elk verzoek om internationale bescherming individueel te worden onderzocht, rekening houdend met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. De Raad onderstreept dat het doel van de asielprocedure niet is om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in*

casu zoals blijkt uit onderhavig arrest. Wat betreft de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 23 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (bijlage 5 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat dit artikel weliswaar stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, doch bepaalt deze richtlijn geenszins dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad wijst erop dat verzoekende partij aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie. Waar verzoekende partij in dit verband nog verwijst naar de procedureregids en de *“Annotated Comments on the EC Council Directive 2004/83/EC of 29 april 2004”* van het UNHCR (bijlagen 4 en 6 van het verzoekschrift), wijst de Raad erop dat deze geen afdwingbare rechtsregels bevatten zodat verzoekende partij er zich niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij haar beweerde (recent) verblijf in het dorp Chamyari, in de provincie Kunar (Afghanistan) niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die zij er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor haar vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van verzoekende partij noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er verder op dat de Afghaanse nationaliteit van verzoekende partij in dezen niet ter discussie staat. Verzoekende partij maakt echter niet aannemelijk dat zij afkomstig is uit het dorp Chamyari, in de provincie Kunar (Afghanistan), noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats(en) van verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of verzoekende partij afkomstig is uit of kan verblijven in een land of regio in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is. De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat verzoekende partij zelf meent dat zulk risico in haar hoofde niet voorhanden is. Verzoekende partij kan, met betrekking tot de vraag of zij bij een terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, geenszins volstaan met een loutere verwijzing naar rapporten betreffende de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan (bijlagen 9-24 van het verzoekschrift) en naar rapporten betreffende de algemene veiligheidssituatie in de provincie Kunar (bijlagen 9-10 van het verzoekschrift) doch dient enig verband met haar persoon aannemelijk te maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoekende partij maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over haar voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT